Lietas Nr. 129073115
Lietas arhīva Nr. 1-0074-16/15

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
2016.gada 15.septembrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa
tiesnese D.Bērziņa
ar sekretāri S.Štubeju,
piedaloties sūdzības iesniedzēja aizstāvim zv.advokātam A.Baumanim,
iestādes pilnvarotai pārstāvei /pers. A/,
2016.gada 5.septembrī Rīgā, Lomonosova ielā 10 atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /pers. B/ (turpmāk - iesniedzējs) sūdzībā par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča (turpmāk - iestāde) 2015.gada 11.jūnija lēmumu Nr.1207.

Aprakstošā daļa

2015.gada 15.aprīlī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektors M.Geidāns sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC168881 par to, ka 2015.gada 17.martā /adrese/ /pers. B/ nodarīja tīšus maznozīmīgus miesas bojājumus /pers. E/ (eksperta atzinums Nr. 9-872). Protokolā norādīts, ka atbildība par šo pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 167.^{2} panta 1.daļā.

Ar 2015.gada 6.maija Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas galvenā inspektora Ē.Šveides lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 088/133-I, pamatojoties uz Latvijas APK 167.^{2} panta 1.daļu /pers. B/ uzlikts naudas sods 230,00 EUR apmērā. Minēto lēmumu /pers. B/ pārsūdzējis Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldē.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 2015.gada 11.jūnija lēmumu Nr.1207 grozīts piemērotais sods uz 210,00 EUR, pārējā daļā atstāts negrozīts 2015.gada 6.maija lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 088/133-I, bet /pers. B/ sūdzība noraidīta.

2015.gada 29.jūnijā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta /pers. B/ sūdzība par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 2015.gada 11.jūnija lēmumu Nr.1207.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā norāda, ka lēmumam nepiekrīt un pārsūdz to šādu apsvērumu dēļ.

Iesniedzējs norāda, ka administratīvais materiāls tika izskatīts virspusēji un daudzi, nozīmīgi fakti un apstākļi netika vispār ņemti vērā pie lēmuma pieņemšanas, kas ir pretēji Latvijas APK 244.pantā noteiktajam, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Lēmumā inspektors ir norādījis un, cik noprotams, vadījies tikai no cietušās personas un viņa paziņas paskaidrojumiem un tiesu medicīniskās ekspertīzes eksperta atzinuma par konstatētajiem miesas bojājumiem. Iesniedzējs iesniedzis pievienošanai lietas materiāliem savu rakstveida paskaidrojumu par minēto incidentu un lūdzis tos ņemt vērā lēmuma pieņemšanā. Taču no lēmuma teksts izriet, ka paskaidrojumi vispār nav vērtēti.

Pie šādiem apstākļiem, kad netika pārbaudīti nekādi citi pierādījumi, kā tikai cietušā iesniegumā norādītais un eksperta atzinums, tad iesniedzējs uzskata, ka pieņemtais lēmums ir vienpusējs un nav objektīvs, uz ko norāda arī tas, ka administratīvā pārkāpuma protokolā nav norādīts pārkāpuma izdarīšanas laiks.

Iesniedzējs norāda, ka notikuma dienā viņš sēdēja automašīnā kopā ar /pers. G/, lai izbrauktu uz ielas. Brauktuvi no mājas Nr./adrese/ aizsprostoja vieglā automašīna. Iesniedzējs to nofotografēja un palūdza vadītāju nobraukt malā, jeb iesniedzējs sūdzēsies. Blakus automašīnai brauktuvē esošais vīrietis sāka kliegt un grozīt pirkstu pie deniņiem, uz ko iesniedzējs nereaģēja un, nogaidot, kad automašīna nobrauks no brauktuves, aizbrauca. Kad iesniedzējs atgriezās minētās mājas pagalmā, tad iepriekš redzētais vīrietis atradās pagalmā un par kaut ko strīdējās ar vienu sievieti. Vīrietis, ieraugot iesniedzēju, sāka uz kaut ko latviski kliegt, kā arī sāka iesniedzēju fotografēt. Uz jautājumu, kāpēc viņš to dara, vīrietis kaut ko runāja par policiju. Iesniedzējs neklausījās un kopā ar /pers. G/ aizgāja prom. Iesniedzējs norāda, ka iesniegums tika pārbaudīts virspusēji, netika pieņemts paskaidrojums no aculieciniece /pers. G/, dzīvojošas /adrese/.

Ņemot vērā minēto, iesniedzējs lūdz tiesu atcelt iestādes lēmumu kā nepamatotu un izbeigt lietu.

Tiesā 2015.gada 6.augustā no iestādes saņemti paskaidrojumi par /pers. B/ sūdzību, kuros iestāde norāda, kas sūdzību uzskata par nepamatotu un lūdz to noraidīt.

Paskaidrojumos iestāde norāda, ka /pers. B/ uzskata, ka lietā netika vērtēts viņa (kā pārkāpēja) paskaidrojums, līdz ar to uzskata, ka lieta ir izskatīta virspusēji, jo daudzi nozīmīgi fakti un apstākļi netika ņemti vērā, kā arī lēmums nav objektīvs. Pretēji paustajam viedoklim, /pers. B/ nav norādījis nevienu konkrētu faktu vai apstākli, kas nebūtu vērtēts. Turklāt uz lietas izskatīšanu /pers. B/ nav ieradies un nav izteicis lūgumu lietas izskatīšanu atlikt. Apgalvojums par viņa paskaidrojuma nevērtēšanu ir nepamatots, par ko liecina lēmuma otrajā un trešajā rakstītais.

VP RRP KPP uzskata, ka /pers. B/ ir vainojams viņam inkriminētajā pārkāpumā. VP RRP KPP neatrod nevienu citu skaidrojumu tam, kāpēc /pers. E/ uzreiz pēc notikušā tika konstatēta sejas ādas un abu acu konjunktīva reakcija uz asu kairinošu vielu (kas, visticamāk, bija saistīta tieši ar acu reakciju uz gāzes iepūšanu), ja apstākļi attīstītos citādāk, nekā norāda pats cietušais. VP RRP KPP uzskata par mazticamu to, ka cietušais varētu apvainojis citu personu (proti, /pers. B/), tās personas vietā, kura tiešām iepūta viņam acīs gāzi.

Par mazticamu VP RRP KPP uzskata arī iespēju, ka /pers. E/ varēja pierunāt /pers. J/ liecināt pret /pers. B/ un norādīt viņas paskaidrojumā fiksētās ziņas, ja tas tā nebūtu noticis. Ņemot vērā to, ka saskaņā ar /pers. J/ norādīto, viņa bijusi klāt brīdī, kad /pers. B/ atkārtoti „uzbruka" /pers. E/ un fiziski aizkāra, VP RRP KPP piešķir lielāku ticamību /pers. E/ norādītājām apstākļu izklāstam un secina, ka /pers. B/ ir vainojams Latvijas APK 167.^{2} panta pirmajā daļā paredzētajā pārkāpuma un ir saucams pie likumā paredzētās atbildības.

Ņemot vērā to, ka Latvijas APK neparedz iespēju iestādē brīdināt lieciniekus par atbildības iestāšanas iespējamību, nepatiesu liecību sniegšanas gadījumā, un, lai aizsargātu cietušās personas intereses, VP RRP KPP uzskata, ka lietas objektīvai izskatīšanai tiesā ir nepieciešams mutvārdu process un

liecinieku atkārtota nopratināšana.

Iestāde norāda, ka ir nepieciešams nopratināt Valsts policijas inspektoru M.Geidānu, kurš ir veicis /pers. B/ atpazīšanu, un var liecināt, ka cietušais un liecinieces ir atpazinuši /pers. B/ kā vainīgo personu.

Tiesas sēdē sūdzības iesniedzēja aizstāvis A.Baumanis izteica viedokli, ka lietā ir vairāki procesuālie pārkāpumi, kurus nav iespējams novērst, norādīja, ka lietā nav tiešu pierādījumu, ka tieši /pers. B/ ir vainojams pie /pers. E/ miesas bojājumiem, lūdza lietvedību izbeigt.

Iestādes pārstāve tiesas sēdē uzturēja iestādes lēmumu, savukārt sūdzību lūdza noraidīt, lūgumu daļā par liecinieku pieaicināšanu neuzturēja.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6] pantā noteikto tiesa iesniedzēja sūdzību izskata mutvārdu procesā, ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesa, noklausījusies aizstāvja un iestādes pārstāves viedokli, iepazinusies ar sūdzību, pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi sūdzības pamatojumu, pārsūdzētā iestādes lēmuma motivāciju, atzīst, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 2015.gada 11.jūnija lēmums Nr.1207 ir atceļams un lieta izbeidzama.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[6]panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;

2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;

3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;

4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;

5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;

6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;

7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Atbilstoši Latvijas APK 289.[12] panta otro daļu, rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Latvijas APK 1.pants nosaka, ka administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī komersantu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

Šā uzdevuma realizēšanai administratīvo pārkāpumu kodekss nosaka, kāda darbība vai bezdarbība atzīstama par administratīvo pārkāpumu, kādu administratīvo sodu, kāda institūcija (amatpersona) un kādā kārtībā var uzlikt personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu.

Latvijas APK 167.[2] panta 1.daļa notic, ka par maznozīmīga miesas bojājuma, tas ir, miesas bojājuma, kas izraisījis īslaicīgas, maznozīmīgas sekas, bet nav izraisījis veselības traucējumu vai vispārējo darbspēju zaudējumu, tīšu nodarīšanu, uzliek naudas sodu no divsimt desmit līdz četrsimt trīsdesmit *euro*.

Saskaņā ar Latvijas APK 32.panta 1.daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem normatīvajiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Latvijas APK sakopoti administratīvo pārkāpumu sastāvi, kuru sankcijās paredzēti piemērojamie administratīvie sodi. Tādējādi Latvijas APK paredzētajā kārtībā izskatāmās lietas pēc būtības pielīdzināmas kriminālprocesam.

Saskaņā ar Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta trešās daļas „a" punktu ikvienam, kas tiek apsūdzēts kriminālnoziegumā, cita starpā, kā minimālā tiesība ir tikt nekavējoties informētam, viņam saprotamā valodā un detalizēti, par viņam izvirzītās apsūdzības raksturu un iemeslu (kā izriet no Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām administratīvā pārkāpuma lietas pēc savas būtības un soda rakstura ir vērtējamas kā „mazās krimināllietas" (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2009.gada 10.februāra spriedumu lietā Sergey Zolotukhin v. Russia; sk. arī Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija spriedumu lietā Nr.2001-17-0106, kā arī sk. Administratīvās apgabaltiesas 2013.gada 12.jūlija spriedumu lietā Nr.A42975209 AA 3-0469-13/18*)).

Savukārt saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1995.gada 23.oktobra spriedumu lietā „Pfarmeier v. Austria" (Aplication No 16841/90) administratīvo pārkāpumu lietās privātpersonai ir tiesības uz tādām pašām procesuālajām garantijām lietas izskatīšanā kā kriminālprocesā, jo administratīvajam sodam ir krimināltiesisks raksturs. Eiropas Cilvēktiesību tiesas ieskatā, izskatot tādas lietas, jāņem vērā kriminālprocesam pietuvināts standarts.

Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2010.gada 7.oktobra spriedumā lietā Nr.2010-01-01 norādīts, ka administratīvā pārkāpuma lietas pēc būtības ir mazās krimināllietas.

Arī judikatūrā ir nostiprināta atziņa, ka administratīvā pārkāpuma lieta, ievērojot pārkāpuma raksturu un sankcijas atbilstību kriminālsfērai, ir pielīdzināma krimināllietai, līdz ar to, izlemjot jautājumu par pie administratīvās atbildības saucamās personas vainu, jāievēro nevainīguma prezumpcija - nevienu nevar atzīt par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt, kamēr viņa vaina nav pierādīta likumā noteiktajā kārtībā, kā arī visas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu indivīdam.

Satversmes 89.pants noteic, ka valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar šo Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem. Kā izriet no Satversmes 90.panta, ikvienam ir tiesības zināt savas tiesības.

Judikatūrā ir nostiprinājusies atziņa par to, ka administratīvā pārkāpuma protokolam ir divējāda daba. Pirmkārt, tas ir dokuments, kurā tiek fiksētas procesuālās darbības, norādītas lietas izlemšanai nepieciešamās ziņas saskaņā ar Latvijas APK 246., 248.pantu, kā arī ar protokolu tiek uzsākta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā. Otrkārt, protokols atbilstoši Latvijas APK 243.pantam ir vērtējams arī kā pierādīšanas līdzeklis, kas ietver ziņas par faktiem, kas apliecina pārkāpuma esamību. Tātad administratīvā pārkāpuma protokols ir galvenais dokuments, kurā fiksē ziņas par izdarīto pārkāpumu un kuram ir pierādījuma nozīme lietā.

Tiesa, izvērtējot administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC168881 par /pers. B/ rīcību, konstatē, ka administratīvā pārkāpuma protokols neatbilst Latvijas APK 248.panta 1.daļas prasībām, jo protokolā nav norādīti pārkāpuma faktiskie apstākļi, nav norādīts pārkāpuma izdarīšanas laiks, līdz ar to nav norādītas visas nepieciešamās Latvijas APK 167.[2]panta 1.daļā paredzētā pārkāpuma pazīmes, lai tiesa konstatētu pārkāpuma sastāvu –

objektīvo un subjektīvo pusi.

Faktisko apstākļu skaidrojums atrodams, piemēram, 28.05.2009. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta lēmumā lietā Nr. SKK-84-09: „Ar jēdzienu „noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi" jāsaprot noziedzīgā nodarījuma izdalīšanas laiks, vieta, izdarīšanas veids, apsūdzētā vainas forma, motīvi, noziedzīgā nodarījuma sekas".

Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka 2015.gada 17.martā /pers. B/ nodarīja maznozīmīgus miesas bojājumus /pers. E/, kas konstatēts /adrese/, vadoties pēc eksperta atzinuma Nr. 9-872 (sejas ādas un abu acu konjunktūru reakcija uz asu kairinošu vielu, kas pieskaitāmi pie maznozīmīgiem miesas bojājumiem).

Tiesa konstatē, ka administratīvā protokola sastādīšana un tam pievienoto pierādījumu savākšanas un nostiprināšanas standarts izskatāmajā lietā Valsts policijā nav bijis pietuvināts krimināltiesību standartam.

No 2015.gada 30.marta VP RRP Rīgas Latgales iecirkņa KPN inspektora M.Geidāna ziņojuma izriet, ka izmeklēšanas laikā cietušajai personai tika parādīta iespējamās vainīgas personas -/pers. B/- fotogrāfija, uz kuru viņš pārliecinoši norādīja kā uz vainīgo personu.

No minētā secināms, ka /pers. E/ tika uzrādīta tikai viena fotogrāfija, no kā secināms, ka atpazīšana ir notikusi, pārkāpjot procesuālās normas, kā arī šī darbība nav dokumentēta. Līdz ar to tiesai nav likumīga pamata nopratināt policijas darbinieku, kurš rakstījis ziņojumu par vainīgās personas atpazīšanu.

Pati tiesa nevar konstatēt lietā jaunus faktiskos apstākļus, kas nav norādīti administratīvā pārkāpuma protokolā un nav fiksēti lietas ietvaros, jo tas būtu pretrunā ar iepriekš minēto Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.pantu un krimināltiesību standartu.

Tiesa, pārbaudot lietas materiālus konstatē, ka /pers. J/ paskaidrojumiem iestāde piedod ticamību, taču paskaidrojumi nav pieņemti no personām, kas bijuši notikuma aculiecinieki, piemēram, no /pers. V/ un /pers. G/ (l.l. 28., 26.).

Tiesa konstatē, ka /pers. E/ - persona, kurai nodarīti maznozīmīgie miesas bojājumi, 2015.gada 17.martā rakstījis iesniegumu Valsts policijai, taču, būdams uzaicināts ierasties uz administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu, nav ieradies, nav lūdzis atzīt viņu par cietušo lietā. Ņemot vērā minēto, /pers. E/ nav atzīts par cietušo lietā (l.l.25.-27., 42.)

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 243.panta piektā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Turklāt atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka lietā nav pietiekamas un ticamas ziņas par notikuma faktiskajiem apstākļiem, par vainojamu darbību, kuras rezultātā /pers. E/ nodarīti eksperta atzinumā Nr. 9-872 norādītie miesas bojājumi, un lai konstatētu administratīvā pārkāpuma sastāvu. Līdz ar to nav pamata saukt pie administratīvās atbildības /pers. B/ par tīšu maznozīmīgu miesas bojājumu nodarīšanu /pers. E/ saskaņā ar iepriekš minēto eksperta atzinumu.

Latvijas APK 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus (*augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 24.maija spriedums lietā Nr. SKA-219/2007 11.apakšpunkts*).

Personas vainai jābūt pierādītai ar pierādījumiem, kas nodrošina faktu konstatāciju bez saprātīgām šaubām, tiesas ieskatā izskatāmajā lietā šādu pierādījumu nav.

Ņemot vērā norādīto, tiesa atzīst, ka lietā nav iegūti neapšaubāmi pierādījumi tam, ka iesniedzējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par ko paredzēta atbildība Latvijas APK 167.^{2} panta 1.daļā.

Savukārt saskaņā ar Latvijas APK 7.panta pirmo daļu nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā.

Šādos apstākļos un, ievērojot, ka publiskajās tiesībās, kur saduras valsts un indivīda intereses, visas šaubas tulkojamas par labu indivīdam, tiesa atzīst, ka ir pieļauti būtiski materiālo un procesuālo tiesību normu pārkāpumi, kurus nav iespējams novērst tiesas sēdē, līdz ar to tiesa nevar /pers. B/ rīcībā konstatēt administratīvā pārkāpuma sastāvu.

Atbilstoši Latvijas APK 239.panta 1.punktam lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka ir pamats Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 2015.gada 11.jūnija lēmuma Nr.1207 atcelšanai, kā arī 2015.gada 6.maija Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas galvenā inspektora Ē.Šveides lēmuma atcelšanai, un lietvedības izbeigšanai administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 088/133-I (administratīvā pārkāpuma protokols Nr. PC168881).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz augstākminēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 167.^{2} panta 1.daļu, 239.panta 1.punktu, 243.pantu, 244.pantu, 289.^{6}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 2.punktu, 289.^{13}pantu, 289.^{17}pantu, 289.^{18}pantu, tiesa

nosprieda

atcelt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka A.Bukēviča 2015.gada 11.jūnija lēmumu Nr.1207, ar kuru daļā par /pers. B/ saukšanu pie administratīvās atbildības atstāts negrozīts 2015.gada 6.maija Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas galvenā inspektora Ē.Šveides lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 088/133-I (administratīvā pārkāpuma protokols Nr. PC168881) un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā par /pers. B/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 167.^{2} panta 1.daļas.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedums pieejams tiesas kancelejā no 2016.gada 16.septembra.

Tiesnese: (personiskais paraksts) Dagnija Bērziņa